

Arrest

nr. 86 069 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 30 september 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUES, die *loco* advocaat D. OUHADID verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2011 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.2. Op 30 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing , die luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 28.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.03.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 12.04.2011 de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 23.05.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 08.06.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 10.08.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van burgemeester Muhammad Khalid Zalidar (+ vertaling) dd. 11.06.2011 voorlegt waarin die verklaart dat er een PV tegen de betrokkene hangende zou zijn, dat hij op de vlucht zou zijn en dat zijn leven in gevaar zou zijn. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene twee enveloppen dd. 15.06.2011 (gericht aan Mijnheer W. A.) en dd. 28.06.2011 (gericht aan mijnheer W. I.) voorlegt. Overwegende dat deze enveloppen enkel bewijzen dat er een verzending naar een mijnheer W. I./A. (betrokkene verklaart dat deze persoon de persoon zou zijn bij wie hij woont in Verviers) gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een getuigschrift van advocaat A. Ul. M. (+ vertaling) dd. 10.06.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene alsook een getuigschrift van advocaat R. F. A. (+vertaling) dd.05.**.2011 voorlegt. Overwegende dat de twee bovenstaande getuigschriften een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene de overlijdensakte van zijn vader (+vertaling) dd. 27.04.2011 voorlegt. Overwegende dat dergelijk document niet het persoonlijk karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene een document van de politie dd. 23.12.2010 voorlegt die verhaalt over de confrontatie ten gevolge van een landdispuut van december 2010. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerdere asielaanvragen. Overwegende dat de het document 'inventaris van de stukken" onmogelijk als nieuw element beschouwd kan worden daar het een opsomming van documenten betreft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn moeder vernomen heeft dat hij in geen geval mag terugkeren naar zijn land van herkomst omdat de politie op zoek zou zijn naar hem. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart een valse naam te hebben gebruikt bij zijn vorige asielaanvraag omdat hij bang geweest zou zijn om teruggestuurd te worden. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via zijn moeder zal proberen om een identiteitsdocument te laten opsturen ter staving van zijn identiteit. Overwegende dat de loutere bewering dat er documenten opgestuurd zullen worden bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren omdat zijn leven in gevaar zou zijn in Pakistan. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokken een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“De schending van de substantiële voorgeschreven vormen op straffe van nietigheid. Door te weigeren de nieuwe asielaanvraag van de verzoeker in overweging te nemen, schendt de verweerder artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die bepaalt dat: (...). Uit de vaste rechtspraak, blijkt dat de bij artikel 51/8 bedoelde nieuwe elementen betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag of dat ze een nieuw bewijs van vorige feiten of situaties moeten aanbrengen, op voorwaarde dat het zou gaan om elementen die de

vreemdeling niet in staat was te bezorgen ter ondersteuning van zijn vorige asielaanvraag (R. van State nr 104.572 dd 12/03/2002, R. van State nr 94.499 dd 3 april 2001, R. van State nr 94.374 dd 28/03/2011, R. van State nr 31.388 dd 10/09/2009). In onderhavig geval, baseerde de verzoeker zijn derde asielaanvraag op documenten die op 15 en 28 juni 2011 in België waren aangekomen en die derhalve bij de tweede asielaanvraag niet aan de verweerder hebben kunnen overgemaakt worden (deze aanvraag werd op 23 mei ingediend en werd op 8 juni 2011 verworpen) al hoewel ze daadwerkelijk aangekondigd werden. Er dient eraan herinnerd te worden dat, al hoewel de verzoeker zijn tweede asielaanvraag van 23 mei 2011 op een nieuw element baseerde, namelijk de moord van zijn vader door de rivale stam, deze nieuwe aanvraag niet door de verweerder in overweging genomen werd. De verzoeker voert in dit middel aan dat de uit Pakistan aangekomen documenten nieuwe bewijzen zijn waarvan hij bij de vorige fase van de asielprocedure geen kennis heeft kunnen nemen daar hij in het gesloten Centrum in Vottem opgesloten was zodat de Vreemdelingenzaken de nieuwe asielaanvraag van de verzoeker aan het CGVS had moeten sturen. Het kwam immers op de Commissaris vervolgens te onderzoeken of die nieuwe elementen al dan niet van dien aard waren om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming te staven. Het is niet betwist dat die informatie na de vorige fase van de asielprocedure verkregen werd. Het kan redelijkerwijze niet geoordeeld worden dat het afschrift van de omslagen en van de poststempels het niet mogelijk maken de inhoud van voornoemde omslagen te bepalen. De datums die op de voorgelegde attesten vermeld staan, de poststempels en de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker dat hij zijn moeder op 15 mei 2011 heeft kunnen bereiken en dat hij op dezelfde dag de moord van zijn vader heeft kunnen vernemen, kunnen de chronologische volgorde van de gebeurtenissen voldoende bewijzen. Het is vervolgens niet houdbaar te denken dat iemand zoals de verzoeker die met gewelddaden geconfronteerd is en die voor zijn leven vreest, de tijd en de nodige middelen kan hebben om bewijzen niet voor te leggen om een asielaanvraag in een vreemd land in te dienen. Integendeel, een overhaaste vlucht bevestigt de grondige vrees voor vervolgingen. Het is derhalve logisch dat de verzoeker zich na zijn administratieve opsluiting en op dat ogenblik alleen bepaalde documenten heeft kunnen verschaffen.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat hij bij zijn derde asielaanvraag de documenten bijvoegt, die hij reeds aankondigde bij zijn tweede asielaanvraag. Het staat volgens hem ontegensprekelijk vast dat de informatie verkregen werd na de vorige asielprocedure en dat dit wel degelijk nieuwe elementen zijn.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Het loutere feit dat verzoeker de documenten heeft ontvangen nadat hij zijn tweede asielaanvraag heeft ingediend, betekent niet dat die documenten beschouwd worden als nieuwe gegevens overeenkomstig artikel 51/8 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt er ingegaan op de door verzoeker voorgelegde documenten, doch gesteld dat: de brief van de burgemeester waarin verklaard wordt dat er een PV tegen verzoeker hangende zou zijn een gesolliciteerd karakter heeft, de enveloppen enkel bewijzen dat er een verzending gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn, de getuigschriften van de advocaten een gesolliciteerd karakter hebben en dat het overlijdensakte van zijn vader het persoonlijke karakter van verzoekers problematiek niet aantoonde, het document van de politie van 23.12.2010, dat handelt over de confrontatie ten gevolge van een landdispuut van 2010, had reeds naar voren gebracht kunnen worden tijdens de behandeling van zijn eerdere asielaanvraag, dat het document inventaris van de stukken onmogelijk als nieuw element beschouwd kan worden daar het een opsomming van documenten betreft, dat waar hij via telefonisch contact van zijn moeder heeft vernomen dat hij niet mag terugkeren, op geen enkele manier gestaafd wordt en dat waar hij via zijn moeder vernomen zou hebben dat ze zijn identiteitsdocument zou opsturen een loutere bewering is.

Uit de beslissing blijkt duidelijk dat er rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, doch deze waren niet van die aard om aannemelijk te maken dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Overschrijding of afwending van macht en schending van artikelen 1 tot 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ten tweede, betwist de verzoeker de motivering van de omstreden beslissing en hij meent dat de verweerder zich van overschrijding en afwending van macht schuldig maakt. Immers, de verweerder verwerpt de door de verzoeker aangebrachte documenten en beschouwt dat deze geen bewijsstukken zijn. Er dient nochtans eraan herinnerd te worden en dit, aan de hand van een overvloedige rechtspraak van de Raad van State waaraan de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen zich reeds aangesloten heeft, dat het niet aan de verweerder komt te onderzoeken of de nieuwe elementen niet van dien aard zijn om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming te staven en zo niet, te verklaren dat er nieuwe elementen ontbreken. De voorbereidende handelingen van de wet herinneren eraan dat het bij artikel 51/8 aan de verweerder toevertrouwde sorteermecanisme bedoeld is om tegen alle misbruik in de procedure te strijden teneinde te ontsnappen aan een bevel om het grondgebied te verlaten zonder nieuwe elementen aan te brengen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag van de kandidaat-vluchteling. Bij gevolg, kan een beslissing tot niet overwegingname slechts getroffen worden als de nieuwe asielaanvraag conform de vorige is. Wanneer de verweerder in de omstreden beslissing verklaart dat de voorgelegde documenten een “gesolliciteerd karakter hebben”, dat de bijgevoegde

afschriften van de omslagen het onmogelijk maken de inhoud ervan te kennen, dat de overlijdensakte van de vader van de verzoeker "het persoonlijk karakter van de betrokkene zijn problematiek" niet aantoon, dat de verzoeker de informatie niet kan staven dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat de politie hem zou opzoeken, dat de verzoeker bij het begin van zijn asielprocedure zijn echte identiteit niet geeft en dat hij zich bijgevolg niet gedraagt als iemand die in een vreemd land asiel zoekt en alle gegevens naar voren brengt om zijn aanvraag te staven, dat de enige bewering dat de moeder van de verzoeker hem een identiteitsdocument zal opsturen niet als een nieuw element beschouwd mag worden en dat de verzoeker ten slotte geen nieuwe informatie naar voren brengt die volgens hem, duiden op het bestaan van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van het vluchtelingenconventie, neemt de verweerder de plaats van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in en hij overschrijdt de bevoegdheden die de wetgever hem bij artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 toekent. Het Grondwettige Hof, voorheen het Arbitragehof gaf echter een duidelijke interpretatie van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 in die zin dat die bepaling slechts toegepast kon worden indien er louter geen nieuwe elementen van dien aard dan ook voorhanden zijn en hierdoor ontzegt het de verweerder het recht om iets anders dan de nieuwigheid van het element te beoordelen (arrest 61/94). Uit de rechtspraak van de Raad van State, blijkt ook dat het feit dat er geen nieuwe informatie in het kader van de eerste asielaanvraag voorgelegd kon worden waarbij de bij deze eerste aanvraag aangevoerde feiten bevestigd werden, in de zin van artikel 51/8 wel een nieuw element vormt. De Raad van State heeft zich hieromtrent uitgedrukt als volgt: (...). Er dient derhalve vastgesteld te worden dat door de bewijskracht van de documenten of de relevantie ervan aan te pakken, de verweerder de nieuwe aangevoerde gegevens in aanmerking neemt om ze vervolgens te verwerpen op basis van beweegredenen waarvan de behandeling op het Commissariaat voor de vluchtelingen en niet op hem komt. Bovendien, kan niet volgehouden worden dat de verzoeker het PV van de politie had kunnen voorleggen waarin de confrontatie en het dispuut over gronden in Pakistan in de vorige asiefase gerelateerd werden. Immers, de verzoeker heeft tijdens zijn opsluitingsperiode in het gesloten centrum zijn familie niet kunnen bereiken. Het is niet betwist dat de opsluitingvoorwaarden in het gesloten centrum het niet mogelijk maken of althans het zeer moeilijk maken voor vreemdelingen contacten met de buitenwereld te hebben, behalve met zijn raadsman. De verzoeker heeft zijn moeder telefonisch kunnen contacteren pas toen hij in vrijheid gesteld werd. Op dat ogenblik, heeft hij haar nieuws kunnen geven en haar kunnen vragen hem alle mogelijke bewijzen te sturen om zijn asielaanvraag te ondersteunen. De verzoeker merkt op dat de verweerder niet betwist dat dit document bewijskrachtig is. Hij wijst er alleen op dat hij dergelijk document vroeger had kunnen voorleggen. Er dient besloten te worden dat het een nieuw bewijs is, dat het in verband is met een feit dat bij de aanvankelijke asielprocedure al uiteengezet werd en dat de verklaringen, die tijdens de hele procedure naar voren gebracht werden, komen ondersteunen. De verzoeker wenst ook te benadrukken dat, alhoewel hij een valse naam gaf toen hij aan de Belgische grens aankwam, hij zijn woorden onmiddellijk introk na door het CGVS ondervraagd te zijn geweest en na zijn raadsman te hebben ontmoet. De verweerder kan zijn beslissing tot weigering niet op een leugen baseren die van iemand, die bang ervoor is te worden uitgezet en die het wettelijke en politieke systeem van België niet kent, wel begrijpelijk is. De verweerder schrijdt opnieuw zijn bevoegdheden over omdat hij van mening is dat de verklaringen van de verzoeker niet te geloven zijn zonder er gewag van te maken dat het al dan niet om een nieuw element gaat. Gelet op wat voorafgaat, schendt de verweerder artikelen 1 tot 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij schendt eveneens artikel 51/8 van de wet van 15/12/1980 en hij maakt zich verantwoordelijk voor overschrijding of afwending van macht."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat het niet aan de verwerende partij toekomt om te onderzoeken of de nieuwe elementen van die aard zijn om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming te staven. Hij meent dat de verwerende partij de plaats heeft ingenomen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Verder stelt hij dat niet voorgehouden kan worden dat hij het PV van de politie had kunnen voorleggen, dat het niet betwist is dat het in het gesloten centrum niet mogelijk is om contacten met de buitenwereld te hebben.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij toekent, is beperkt tot het nagaan of verzoeker, in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit geenszins uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De vaststelling dat de brief van de burgemeester en de getuigschriften van de advocaten een gesolliciteerd karakter hebben, is niet kennelijk onredelijk is, daar deze conclusie binnen haar bevoegdheid ligt. Daarenboven bestaat er in hoofde van de verwerende partij geen plicht om verder te motiveren naar het waarom van elk onderdeel van de beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij het document van de politie van 23 december 2010 niet eerder kon voorleggen omdat hij in een gesloten centrum zat en het moeilijk is om contact op te nemen met zijn familie. De Raad stelt vast dat verzoeker reeds bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde op 8 juni 2011 telefonisch contact te hebben gehad met zijn moeder. Verzoeker maakt met zijn louter hypothetische bewering niet duidelijk dat hij dit document niet had kunnen voorleggen bij zijn eerdere asielaanvraag.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC